

N:o 145.

Af Herr C. J. Svensén: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande flyttning af läneresidenset i Calmar till Oscarshamn samt om denna frågas utredning och framläggande för nästa Riksdag.

Det förslag, jag nu ämnar väcka, innefattar ingen nyhet, helst ämnet redan flera gånger varit å bane. Det har väl kunnat undanskjutas, men kan aldrig falla i glömska, enär behovet af hvad jag ämnar föreslå, dagligen gör sig kännbart för den ort jag representerar. I ögonen fallande är Calmar läns alltför långsträckt figur för att, såsom vederborde, kunna i alla dess delar blifva föremål för ett Landshöfdinge-embetes omvårdnad. Af denna anledning har ock fråga tillförene blifvit väckt om länets delning uti tvänne sådana. Nyttan häraf har väl icke blifvit förnekad, men kostnaderna hafva städse befunnits så stora, att de fördelar, som vunnits, icke ansetts desamma uppväga. Äfven jag måste erkänna att rättvisa legat häruti, synnerligen som det tillämnade norra länet blifvit nog litet. Nu finnes emellertid ett annat sätt att afhjelpa om icke alla, åtminstone största delen af olägenheterna och det med så ringa kostnader, att de knappast förtjena omnämnas.

Hvad jag således vill föreslå är att läneresidenset förflyttas från Calmar till Oscarshamn.

I ett län med Calmar läns figur kan aldrig ett residens blifva centralt beläget, men det kan blifva ungefär midt på längden. Detta blifver förhållandet med Oscarshamn. Om man tänker sig en gräns dragen från Oscarshamn rätt åt vester, så falla Tjust, Sefvedes, Tunaläns och Aspelands härader i norr om densamma och öfriga länets fasta land i söder med undantag af några hemman i Döderhults socken.

Tager man nu folkmängden i beräkning och Ölands norra Mot räknas till norra länsdelen, emedan det har närmare till Oscarshamn, så visar det sig att folkmängden blifver ungefär lika på ömse sidor; hvartill kommer att Öland med sitt insulära läge har vida mindre ondt af en eller annan mils längre sjöresa än fasta landet af en färd längs vägarne. Men ehuru denna kalkyl helt och hållet utfaller till fördel för mitt förslag, vill jag icke ensamt fästa mig vid de bevis, som kunna hemtas af folkmängdens förhållande, enär alla ärenden, som fordra Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes handläggning, måste skriftligen andra-

gas och brefportot nu är lika, huru långt än ett bref skall gå, hvarför personlig inställelse i residensstaden i och för kommunikering med Kongl. Maj:ts Befallningshafvande högst sällan är nödvändig. Deremot fäster jag stor vikt vid att Kongl. Maj:ts Befallningshafvande kan lätt komma till länets alla delar och i följd deraf lämpligare kan besöka dem, då så erfordras. Oscarshamn är gränsen emellan båda landstingsområdena och under landstingens sammanträden är en dag tillfyllest att förflytta sig till hvilket man önskar. Till Öland kan man lättare eller åtminstone lika lätt som nu komma genom den liffiga ångbåtsfart, som förefinnes i sundet. Huru man än må vända denna sak, har den allt för sig, utom måhända sydligaste länsdelens intressen, men de böra icke få göra sig gällande mot det helas.

Statens kostnad för denna flyttning blefve högst ringa, då residenshuset i Calmar kunde säljas, som jag tror ganska fördelaktigt, och ett nytt uppföras i Oscarshamn, äfvensom en länsfängelsebyggnad behöfver uppföras, men en dylik har redan länge varit påtänkt och tillämnad i norra länsdelen, så att denna kostnad kan ej heller nu beräknas såsom föranledd endast af förflyttningen. Om man antager att hela kostnaden för denna flyttning uppgår för en gång till 150,000 R:dr, så är jag öfvertygad att det stannar dervid. Denna kostnad får väl äfven anses af mindre betydighet mot de i ögonen springande fördelar, som tillskyndas en stor landsort.

Jag anhåller fördenskull, att Riksdagen ville för sin del besluta, att läneresidenset i Calmar län och Öland måtte förflyttas från Calmar till Oscarshamn; och att Riksdagen anmäler detta beslut för Kongl. Maj:t, med underdånig begäran att frågan utredes och förslag härom framlägges vid nästa riksdag.

Om remiss till behörigt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

C. J. Svensén.
